

autovrij

Mijn favoriete hardloopronkje is bijna autovrij, maar ik hoor en zie meer dan genoeg exemplaren. Als ik zelf in mijn auto rijd ben ik altijd jaloers als ik iemand buiten zie rennen. Buiten rennen is altijd leuker dan binnen in die auto zitten.

Wanneer er veel verkeer is en ik loop nog in de stad dan haal ik ze soms een paar keer in, dan staan ze stil voor het rode licht of iemand van rechts heeft voorrang. Bij de derde keer zwaai ik dan even.

Verderop komt het fietspad langs de snelweg. Vaak zoeven de auto's anoniem voorbij of staan ze al even anoniem stil in de file. Ik ben vrij en ren maar snel door. Verder over het fietspad en naar de plas. Ook daarvandaan kun je nog net de snelweg zien, model madurodam. Als de wind goed staat en ik kijk over het water hoor ik alleen de wind in het riet en wat vogels.

Dan het stuk waar wel auto's mogen komen al zijn het er gelukkig nooit veel. Deze wegen zijn al eeuwen oud. In een boekje over de Reeuwijkse plassen staat het wegenplan van 600 jaar geleden, nagenoeg gelijk aan waar ik nu loop. Volkomen ongeschikt voor auto's.

Alleen als ze stapvoets rijden heb ik er vertrouwen in. Het zal niet de eerste keer zijn dat het flesje water dat ik net gepakt heb uit mijn handen wordt gereden. Uit voorzorg hou ik mijn arm maar wat naar links. Dan raken ze die als eerste met de zijspiegel en remmen ze meestal wel. Soms ook niet. Vroeger schreeuwde ik dan wat boos en was de rest van de dag verpest, nu hobbel ik de berm maar in. Het is denk ik geweldig moeilijk om te rijden in een SUV en dan zo'n lastige loper op de weg...

Vervolgens komt de bocht met de spiegel. Die hangt heel gunstig. Als ik daarin meer dan alleen koplampen kan onderscheiden is een snoekduik in de heg precies goed getimed. Meestal ben ik op dat punt ook wat vermoeid aan het raken en is de schrik voldoende voor een adrenalinepep van een kilometer of twee. Precies genoeg, want daarna volgt ruim twee kilometer autoloos gebied en als ik voor het voetpad kies rijden daar haast geen fietsen. Wel lopen er wandelaars en die schrikken zich soms ongelukkig als ik onverwacht voorbij ren. 'Niet schrikken!', roep ik dan. 'Heb je geen bell!', riep een boze man laatst. Maar die had zich niet omgedraaid en dacht dat ik op de fiets was.

Pas moest ik stoppen voor een ophaalbrug. Naast een prachtige oldtimer cabrio. 'Meerijden?' vroeg de chauffeur. 'Nee, ik loop toch liever,' zei ik eerlijk.

Feikje Breimer

www.fastfoot.nl

www.fastfoot.web-log.nl